

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“
bytem „X“
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví České republiky**
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. 12865/2018-NH-30.1-21.3.18/II.,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2018, č. j. 12865/2018-NH-30.1-21.3.18/II., se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku **16 600 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 27. 2. 2018 požádal Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí informací týkajících se měření hluku z provozu stavby „Pila Kovářská“ provedeného povinným subjektem dne 31. 5. 2017, a to konkrétně o „1) popis řeziva vyrobeného v průběhu měření (délka, šířka, hloubka, počty kusů), 2) údaj, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno, a jakým způsobem k tomuto krácení došlo (elektrická kapovací pila, motorová pila apod.), 3) údaje o tom, jak dlouho měření trvalo, kolik dřevěné kulatiny bylo za tu dobu zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno, a 4) veškeré dokumenty, v nichž má povinný subjekt výše uvedené informace zaznamenány.“

2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. ZUUL 3188/2018-II, žádost žalobce v části týkající se informací o počtu kusů vyrobeného řeziva, o tom, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno a jakým způsobem k tomuto krácení došlo, o tom kolik dřevěné kulatiny bylo za dobu měření zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno, a v části týkající se poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž má povinný subjekt výše uvedené informace zaznamenány, odmítl s odůvodněním, že požadované informace nemá k dispozici. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 3. 2018 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil, správní řízení zastavil a povinnému subjektu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uložil předmětnou žádost žalobce podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložit a tuto skutečnost žalobci sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu.
3. Žalobce s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasil a požádal soud, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žaloba

4. V žalobě žalobce uvedl, že dne 27. 2. 2018 požádal podle InfZ o informace týkající se měření hluku z provozu stavby „Pila Kovářská“ provedeného žalovaným dne 31. 5. 2017, jak bylo citováno v úvodu tohoto rozsudku a následně zrekapituloval průběh správního řízení.
5. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávné právní úvaze, podle níž měření hluku provedené povinným subjektem na základě objednávky nestátního subjektu nemůže být výkonem veřejné správy. Povinný subjekt je tzv. akreditovanou osobou, která může podle § 32a zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „o ochraně veřejného zdraví“) provádět měření hluku v životním prostředí člověka, a podle § 38 téhož zákona měření hluku v pracovním prostředí a výstupy z těchto měření jsou pak pro orgány ochrany veřejného zdraví zásadním podkladem pro vydání závazného stanoviska. Dle žalobce bylo akreditací povinnému subjektu propůjčeno postavení vykonavatele veřejné správy. Tento výkon spočívá v tzv. jiných úkonech, v provádění měření, jehož výstupy mají kvalifikované účinky pro jiné vykonavatele veřejné správy.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaný mylně vykládá § 2 odst. 1 InfZ tak, že informační povinnost se týká pouze informací vztahujících se k výkonu veřejné správy. Dle názoru žalobce mají povinné subjekty povinnost poskytovat informace bez ohledu na to, zda se vztahují na výkon veřejné správy či nikoli.
7. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svém právu na informace, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, když žalovaný nedostál své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

před vadným rozhodnutím povinného subjektu. Žalovaný měl rozhodnutí povinného subjektu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, což však neučinil a místo toho řízení zastavil. Tím tak bylo porušeno jeho právo na informace zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil názor, že žaloba byla podána předčasně, neboť žalobce, který byl v celém řízení právně zastoupen advokátem, před jejím podáním nevyčkal na další postup povinného subjektu, tj. na odložení jeho žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, proti němuž podal posléze stížnost, o níž žalovaný pravomocně rozhodl dne 25. 4. 2018. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004-65, ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, ze dne 12. 2. 2004, č. j. 2 As 55/2003-37, a na náleze Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I ÚS 2866/15.
9. Žalovaný dále uvedl, že předmětné měření hluku se uskutečnilo na objednávku obchodní společnosti DABEN Kovářská s. r. o., tedy v rámci soukromoprávního vztahu vzniklého podle § 2652 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a to pro účely této obchodní společnosti a za úhradu od tohoto objednatele. Jelikož měření hluku proběhlo na objednávku a za úhradu od nestátního subjektu, tak se dle názoru žalovaného nejedná ze strany povinného subjektu o výkon veřejné správy a jeho působnost ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ.
10. Dále nesouhlasil s názorem žalobce, že vydáním osvědčení o akreditaci se subjekt stává vykonavatelem státní správy. Žalovaný dovodil, že osvědčení o akreditaci toliko prokazuje určitou úroveň odbornosti subjektu a nečiní jej automaticky povinným subjektem ve smyslu InfZ, přičemž doplnil, že není věcí veřejnosti, aby kontrolovala odbornou úroveň poskytovaných laboratorních služeb. Dále žalovaný zdůraznil, že povinný subjekt je příspěvkovou organizací podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a jeho zřizovatelem je právě žalovaný. Ve smyslu § 53 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) jsou vymezeny služby zdravotních ústavů, které jsou jejich hlavní činností a lze je považovat za působnost zdravotních ústavů. Informace z této hlavní činnosti pak zdravotní ústav poskytuje žadatelům za podmínek InfZ. Zdravotní ústavy také provádějí tzv. jinou činnost, v rámci které si u nich osoby objednají služby, jež hradí z vlastních prostředků. Provádění této jiné činnosti je zakotveno v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a jejich předmět a rozsah je uveden ve statutu.
11. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, žalovaný podotkl, že povinnost poskytovat informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod se vztahuje k působnosti povinných subjektů v oblasti veřejné správy, přičemž smyslem práva na informace je účast občanské společnosti na správě věcí veřejných, tedy kontrolní funkce nad výkonem veřejné moci. Dodal, že je třeba u požadovaných informací zkoumat, zda mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem. K tomuto poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2016, č. j. 30 A 25/2016-56.
12. Dále žalovaný uvedl, že zdravotní ústavy se jako přizvané osoby ve smyslu § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), podílejí na výkonu státního zdravotního dozoru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tím, že v jeho rámci provádějí mj. měření faktorů životních a pracovních podmínek. Státním zdravotním dozorem se přitom podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví rozumí dozor nad tím, zda osoby plní povinnosti stanovené k ochraně veřejného zdraví zákonem, přímo použitelnými předpisy EU nebo na základě zákona či přímo použitelných předpisů EU. Měření provedené v rámci výkonu státního zdravotního dozoru patří do hlavní činnosti zdravotních ústavů podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Na tuto činnost je zdravotním ústavům poskytován ze státního rozpočtu příspěvek, tedy veřejné prostředky. V tomto smyslu jde ze strany zdravotních ústavů o výkon veřejné správy a lze hovořit o působnosti zdravotních ústavů. Na žádost kohokoli pak zdravotní ústavy poskytují informace o činnosti, kterou konají v rámci kontroly, resp. státního zdravotního dozoru, a to na základě zákona a za použití veřejných prostředků. V případě poskytnutí služby na objednávku a za úhradu od nestátního subjektu se nejedná ze strany zdravotního ústavu o výkon veřejné správy. Zdravotní ústav by ztrácel konkurenceschopnost na trhu služeb, jestliže by na rozdíl od jiných subjektů byl povinen objednaný a nestátním subjektem zaplacený výsledek služby poskytnout na žádost komukoli. Výsledek takové služby, ani podmínky jejího poskytnutí tedy nepodléhají veřejné kontrole, nelze při jejich poskytnutí hovořit o působnosti zdravotního ústavu, ale o obchodním vztahu mezi zdravotním ústavem a objednatelem. Výjimkou, pokud jde o služby poskytnuté v rámci tzv. jiné činnosti, je případ, kdy fyzická či právnická osoba, tj. objednavatel služby, má povinnost výsledek služby předat správnímu orgánu, který je povinným subjektem, např. v rámci žádosti o vydání rozhodnutí, či jako podklad pro vydání závazného stanoviska podle části čtvrté správního řádu. Pak je to ovšem tento správní orgán, nikoli zdravotní ústav, který žadateli na jeho žádost, podanou podle InfZ, takový dokument, resp. informaci za podmínek InfZ poskytne.

13. Žalovaný dále podotkl, že v souvislosti s měřením hluku z provozu stavby „Pila Kovářská“, které provedl zdravotní ústav dne 31. 5. 2017 a dále i dne 24. 6. 2013, žalobce resp. jeho matka, Mgr. S. W., zastoupená též advokátem, JUDr. Janem Walterem, podali na zdravotní ústav celou řadu žádostí o poskytnutí informací podle InfZ. Dle názoru žalovaného postup uvedených žadatelů naplňuje závěr Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 5 A 199/2013-33, jenž pojednává o vytváření nátlaku na povinný subjekt v rámci podávání žádostí dle InfZ.
14. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobcem požadované informace, spočívající ve výsledku služby poskytnuté obchodní společnosti DABEN Kovářská s. r. o. na její objednávku a za úhradu uvedené společnosti, se nevztahují k působnosti povinné osoby vymezené InfZ a ani nenaplňují pojem informace, která má být veřejností sdílena.

Replika žalobce

15. K namítané předčasnosti žaloby žalobce uvedl, že žalovaný řízení zastavil, čímž řízení skončilo a jakýkoli právní názor vyjádřený žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že měl snad povinný subjekt v řízení ještě něco činit, je již bez právního významu a takto zastavené řízení podle žalobce nelze „oživit“.
16. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že pokud by akreditací bylo povinnému subjektu propůjčeno postavení vykonavatele státní správy, tak by se povinnými subjekty staly všechny akreditované i autorizované nestátní laboratoře. Pokud stát vyžaduje, aby pro některé výstupy činnosti orgánů veřejné správy byly použity podklady získané odbornou činností státem vybraných subjektů, je na místě, aby činnost těchto subjektů byla podrobena veřejné kontrole.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. V replice žalobce dále uvedl, že činnost povinného subjektu v rámci měření hluku prováděná pro soukromé subjekty má zpravidla dopad na veřejný zájem. Soukromé subjekty si totiž objednávají měření faktorů životního a pracovního prostředí z důvodu potřeby prokázat splnění limitů stanovených právními předpisy k ochraně veřejného zdraví a životního prostředí, tedy k ochraně veřejného zájmu. K uvedenému dopadu na konkurenceschopnost povinného subjektu žalobce uvedl, že z § 2 odst. 1 InfZ žádné takové omezení práva na informace nevyplývá, a že ochrana konkurenceschopnosti objednatele a potažmo i povinného subjektu je zaručena v § 9, §10 a § 11 InfZ.
18. Závěrem žalobce odmítl, že by svými žádostmi vyvíjel na žalovaného nátlak. O informace žádá v kontextu konkrétní situace, neboť jsou dotčena práva jeho matky a oprávněné zájmy jeho a jeho rodiny. Tím, co ohrožuje tyto oprávněné zájmy je hluk z pilařského závodu DABEN Kovářská s. r. o., který se rovněž dotýká veřejného zájmu, kterým je zájem na ochraně veřejného zdraví. Je pravdou, že žalobce svojí žádostí sleduje nějaký konkrétní účel, ale tímto účelem není vyvíjet nátlak na žalovaného. Cílem jeho žádosti je získat informace, které může analyzovat, aby si mohl ověřit, že při měření hluku povinným subjektem dne 31. 5. 2017 došlo k vadám, které se následně promítly do obsahu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 1. 8. 2017, č. j. KHSUL 34021/2017.

Další vyjádření žalobce

19. Ve svém dalším vyjádření žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, č. j. 10 A 213/2017-49, ve kterém soud odmítl argument žalovaného, že informace vytvořené na objednávku soukromého subjektu nepatří do hlavní působnosti zdravotního ústavu a povinnost poskytovat informace se na ně nevztahuje.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Soud se v dané věci nejprve zabýval namítanou předčasností podané žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Soud má v dané věci za to, že žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě, neboť rozhodnutím žalovaného bylo řízení skončeno. Skutečnost, že žalobce nevyčkal na další rozhodnutí povinného subjektu či žalovaného, na tom nemůže nic změnit. Soud konstatuje, že žaloba podána předčasně nebyla.
24. Dále soud konstatuje, že byl v obdobné věci, ve které byla žalobkyní matka žalobce, vydán Městským soudem v Praze rozsudek dne 30. 4. 2017, č. j. 10 A 213/2017-49, ve kterém byla základem žádost žalobkyně o poskytnutí dat z paměti jednotlivých měřicích zařízení použitých při měření hluku a prašnosti pro společnost DABEN Kovářská, s. r. o., mj. i dne 31. 5. 2017 a soud se s rozhodnutím městského soudu a jeho argumentací v této věci plně ztotožňuje a v níže uvedených závěrech z něj vychází.
25. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že je při soudním přezkumu omezen povahou napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu a řízení zastavil, přičemž dle názoru žalovaného měl povinný subjekt předmětnou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a žalobci toto sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Věcnou stránkou požadovaných informací se tak může soud zabývat v rozsahu toho, zda se tyto informace vztahují k působnosti povinného subjektu, nemůže však posoudit, zda tyto informace měly nebo neměly být poskytnuty.
26. Z tohoto hlediska jsou rozhodujícími ustanoveními InfZ § 2 odst. 1, podle něž „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce,“ a dále § 14 odst. 5 písm. c), podle něž „[p]ovinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.“
27. V souvislosti s pojmem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ správní soudy opakovaně zdůrazňují ústavněprávní dimenzi posuzované problematiky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59: „Mezi základní atributy liberálně-demokratického státu patří důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, bez něž by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen ‚Listina‘), přičemž konkretizaci daného ústavněprávního ustanovení lze nalézt v zákoně o informacích.“
28. Nejvyšší správní soud tak opakovaně konstatoval, že „[k] působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbel, František a kol. 2004. Právo na informace. Komentář. Praha: Linde, s. 108-110; Kužilek, Oldřich – Žantovský, Michael. 2002. Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky. Praha: Linde).“ (rozsudek č. j. 1 As 29/2009-59, bod 11). Toto pojetí koresponduje s úmyslem zákonodárce, jenž při Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přijímání InfZ „vyšel z principu otevřenosti veřejné správy (v protikladu k principu důvěrnosti) a rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Jak uvádí důvodová zpráva k citovanému zákonu, povinné subjekty jsou zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné (...) Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osoby. Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.“ (tamtéž, bod 9). Nejvyšší správní soud připustil, že mohou existovat informace v nejširším slova smyslu, jimiž povinný subjekt disponuje, aniž by měly vztah k jeho činnosti. Jedná se však o excesivní případy toho typu, kdyby na příklad „žadatel po Státním úřadu pro jadernou bezpečnost či po Českém báňském úřadu žádal poskytnutí informací obsažených v knize *Krakatit* od Karla Čapka, pak by samozřejmě bylo na místě takovou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) citovaného zákona, byť by se tato kniha fyzicky nacházela v knihovnách uvedených správních orgánů.“ (tentýž rozsudek, bod 12). Tyto závěry pak Nejvyšší správní soud plně potvrdil rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35.

29. Působnost povinného subjektu je vymezena v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle nějž „[k] vyšetřování a měření složek životních a pracovních podmínek, výrobků, k vyšetřování biologického materiálu a k provádění biologických expozičních testů pro účely výkonu státního zdravotního dozoru a dále ke sledování ukazatelů zdravotního stavu obyvatelstva, monitorování vztahů zdravotního stavu obyvatelstva a faktorů životního prostředí a životních a pracovních podmínek, přípravě podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a pro činnost orgánu ochrany veřejného zdraví jako složky integrovaného záchranného systému, k podílení se na provádění místních programů ochrany a podpory zdraví, jakož i k výchově k podpoře a ochraně veřejného zdraví a k poskytování poradenských služeb a dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví se zřizují zdravotní ústavy se sídlem v Ústí nad Labem a v Ostravě. Zdravotní ústavy jsou příspěvkovými organizacemi; funkcí jejich zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví. Zdravotní ústavy mohou v hlavní činnosti dále poskytovat pracovnělékařské služby, specializovanou diagnostickou a ambulantní péči v oblastech mikrobiologie, imunologie, alergologie a parazitologie, provádět genotoxikologická a cytogenetická laboratorní vyšetření, vyšetření anti-HIV protilátek, referenční činnost, klinické hodnocení účinků léčiv, očkovacích látek a zdravotnických prostředků a ohniskovou dezinfekci, dezinfekci a deratizaci“.
30. Povinný subjekt, jakožto příspěvková organizace, byl tedy zřízen zákonem mj. k tomu, aby monitoroval faktory životního prostředí a životních a pracovních podmínek, připravoval podklady pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a poskytoval další služby na úseku ochrany veřejného zdraví. Jestliže se žalobce domáhá poskytnutí informací týkajících se měření hluku a prašnosti v pracovním i mimopracovním prostředí provedených na základě objednávky společnosti DABEN Kovářská, s. r. o., jež měly sloužit jako podklad pro vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví před povolením provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“, pak se tyto informace k působnosti povinného subjektu nepochybně vztahují. Žalovanému lze přisvědčit potud, že zákon o ochraně veřejného zdraví rozlišuje u povinného subjektu „hlavní činnost“ a „jinou činnost“. Zároveň však platí, že toto rozlišení nemá žádný význam z hlediska vztahu informací týkajících se těchto činností k působnosti povinného subjektu ve smyslu InfZ, stejně jako to, zda se tyto informace týkají výkonu jeho pravomocí na úseku veřejné správy, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nikoli. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodu 103 rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014: „*působnost povinných subjektů v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod., přičemž vyloučeny z poskytování jsou z takto široce vymezeného rozsahu jen takové informace, na něž se vztahují omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím či jiných zákonů jsoucích v tomto ohledu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v poměru speciality.*“

31. Z hlediska zájmu na transparentnosti činnosti orgánů veřejné správy a možnosti jejich kontroly, jež jsou InfZ také chráněny, lze ostatně hlavní a jinou činnost povinného subjektu těžko rozlišit, neboť k výkonu obou činností využívá povinný subjekt týchž lidských a technických zdrojů. Z pohledu InfZ je rozhodující to, že se požadované informace vztahují k činnosti, k jejímuž výkonu byl povinný subjekt zřízen.
32. Soud v této věci dospěl k závěru, že žalobcem požadované informace se vztahují k působnosti povinného subjektu a právní názor, na němž spočívá žalobou napadené rozhodnutí, je tedy nesprávný. Žalobce navrhoval k důkazu žádost o informace ze dne 27. 2. 2018, rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 14. 3. 2018, č. j. ZUUL 3188/2018-II, odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018, osvědčení o akreditaci Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2017, č. 217/2017, závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 14. 1. 2015, č. j. KHSUL 625/2015 a ze dne 1. 8. 2017, č. j. KHSUL 34021/2017, závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 5. 2016, č. j. MZDR 77461/2015-11/OVZ. Jelikož je rozhodnutí založené na nesprávném právním názoru, tak soud dokazování neprováděl pro nadbytečnost.
33. Dále se soud zabýval tím, zda může v této situaci vydat tzv. informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 5 (dříve odst. 4) InfZ a dospěl k závěru, že tak učinit nemůže, neboť v tuto chvíli není oprávněn posoudit, zda existují jiné důvody pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, protože přezkoumávaným rozhodnutím bylo rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a správní řízení zastaveno, namísto toho, aby se žalovaný řádně zabýval námitkami uvedenými v odvolání stran splněním zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti, které uvedl povinný subjekt.
34. Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil podle § 78 odst. 4 žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný opakovaně posoudí podané odvolání, přičemž je vázán přitom názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepis Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žaloby, sepis podání ze dne 17. 6. 2020, sepis repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 1 200 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3). Náklady zastoupení žalobce advokátem tak činí 13 600 Kč a náklady řízení celkem 16 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.